

I. SANDORINI²

Aboca't si pots a l'obscura mar i oblida
el so d'una flauta sobre uns peus despullats
que petjaren el teu son a l'altra vida ja esfondrada.

Escriu si pots a la teva última petxina³
el dia el nom el lloc
i llança-la a la mar perquè s'hi enfonsi.

Ens hem trobat tots nus sobre la pedra tosca
contemplant les illes que sorgeixen
contemplant com s'esfondren les illes vermelles
en el seu son, en el nostre son.
Ens hem trobat ací tots nus amb les balances
que s'inclinaven cap al costat
de la injustícia.

Taló de la puixança voluntat sense ombres amor meditat
esbossos que maduren al sol del migdia,
curs del destí amb el cop a l'espatlla
d'un palmell jove;
al país que es va disseminar que no aguanta
al país que un dia fou nostre
s'enfonsen les illes entre òxid i cendra.

Altars aterrats
i els amics oblidats
fulles de palma en el fang.

Deixa si pots les teves mans, que viatgin
per aquest plec del temps amb el vaixell
que ha fregat l'horitzó.

Quan el dau ha tocat el terra
quan la llança ha tocat la cuirassa
quan l'ull ha conegut el foraster
i l'amor s'ha assecat
dins les ànimes foradades;
quan mires al voltant i trobes
a tot arreu segats els peus
a tot arreu mortes les mans
a tot arreu orbats els ulls;
quan ja no podràs ni escollir
la mort que persequies com a pròpia,
escoltant un udol
ni que sigui l'udol d'un llop,
el teu dret;
deixa si pots que les teves mans viatgin
desaferra't del temps infidel
i enfonsa't,
s'enfonsa qui aixeca les pedres grans.

II. MICENES

Dóna'm les teves mans, dóna'm les teves mans, dóna'm les teves
mans.

He vist en la nit
el cim esmolat del turó
he vist la plana més enllà negada
per la llum d'una lluna invisible
he vist, girant el cap,
les pedres negres amuntegades
i la meva vida tibant com una corda
principi i fi
l'instant darrer;
les meves mans.

S'enfonsa qui aixeca les pedres grans;
aquestes pedres les he aixecades mentre he pogut
aquestes pedres les he estimades mentre he pogut
aquestes pedres, el meu destí.
Ferit per la meva terra
turmentat per la meva camisa⁴
condemnat pels meus déus,
aquestes pedres.

Sé que no saben, però jo
que tantes voltes he recorregut

el camí de l'assassí a la víctima
de la víctima a l'expiació
i de l'expiació a un altre crim,
palpejant
la porpra inexhaurible⁵
aquella tarda del retorn⁶
quan es posaren a xiular les Venerables⁷
damunt l'herba escassa—
he vist les serps encreuades amb els escurçons⁸
entrellaçades sobre una generació maleïda⁹
el nostre destí.

Veus sorgides de la pedra i del son
més fondes ací on el món es torna ombrívol,
record de l'esforç arrelat en el ritme
que va batre la terra amb uns peus
ara oblidats.
Cossos enfonsats als fonaments
de l'altre temps, tots nus. Esguard
fit a fit en un punt
que per més que vulguis no pots distingir;
l'ànima
que malda per ser la teva ànima.

Ja ni tan sols el silenci et pertany
ací on s'han aturat les moles.

Octubre del 1935